

Barraques

Les barraques són petites construccions de pedra en sec, amb una forma bàsicament quadrada, rectangular o rodona i parets gruixudes que s'aixequen per aguantar la coberta en forma de volta. Exteriorment aquesta volta es cobreix amb pedruscall i terra i es deixa que hi creixi herba o es planten lliris. Poques vegades s'utilitza alguna material d'unió, si bé hi ha casos que s'ha trobat a la part baixa de les parets un arrebossat de fang, que sembla tenir una idea d'acabat. Situades de moltes maneres (al mig de la finca, vora un marge, prop de la recer...) i orientades normalment a migdia tenen una funció més aviat d'aixopluc i refugi temporal o lloc de petit magatzem d'eines, i per tant són associades a les explotacions agrícoles, bàsicament a la vinya i olivar.

El sistema constructiu és molt vell, i per tant rudimentari. És l'ús de la pedra en sec, pràcticament sense elaborar, que col·locada estratègicament formarà les parets i per acabar la coberta en forma de volta.

Les construccions de pedra seca més antigues són a l'Orient Mitjà, i aquesta tècnica es va anar estenent per tota la conca mediterrània. De totes maneres, tot i que se'n deuen haver construït des de temps molt antics, la majoria de les barraques que es conserven corresponen al moment de màxima esplendor del conreu de la vinya (o ús agrícola, en general), a mitjans del segle XIX.

A la península, les zones més riques en aquest tipus de construccions són Catalunya, el nord del País Valencià i les Balears; i dins de Catalunya on més abunden és a les comarques del centre i el sud.

De les barraques en destaquen els següents paràmetres:

- Tècnica constructiva emprada (parets i coberta)
- Materials utilitzats
- Volumetria de la construcció, i forma (planta i alçat)
- Obertura d'accés a l'interior
- Implantació en el territori
- Altres elements (bancs, forats de ventilació...)

Les barraques són construccions que formen part del paisatge, integrades en ell, i que no els donem cap tipus de valor, potser per l'ús dels materials emprats: la pedra seca, sense res més que la seva bona disposició. L'arquitectura popular és aquella que, tot i passar quasi desapercibuda mostra la seva riquesa per ella mateixa, amb un ús racional dels materials més propers, i buscant-ne una fi més enllà del propi mostrat. D'aquesta manera, totes aquestes construccions s'entenen com a patrimoni cultural propi, i d'un passat rural, que no podem pas negar.